

OMBUDSMANDEN
FOR INATSIARTUTS
BERETNING
FOR 2017

Hjælp til børn og unge

5.2 Hjemgivelse af plejebarn. Sagsoplysning. Notatpligt

A og B klagede til ombudsmanden over K₁ Kommunes hjemgivelse af deres plejebarn.

Ombudsmanden fandt det meget kritisabelt, at K₁ Kommune ikke havde oplyst sagen tilstrækkeligt i overensstemmelse med officialprincippet, før kommunen traf beslutning om hjemgivelse af plejebarnet.

Ombudsmanden fandt det videre meget kritisabelt, at K₁ Kommune ikke indhentede en udtalelse fra henholdsvis plejefamilien og opholdskommunen i overensstemmelse med kravet herom, som det fremgår af § 28, stk. 1, i landstingsforordning nr. 1 af 15. april 2003 om hjælp til børn og unge med senere ændringer (herefter børn og unge-forordningen), før kommunen traf beslutning om hjemgivelse, ligesom forvaltningen ikke gjorde opmærksom på pligten hertil i indstillingen om hjemgivelse til socialudvalgsformanden.

Ombudsmanden fandt det endeligt beklageligt, at K₁ Kommune ikke, i overensstemmelse med god forvaltningsskik, udarbejdede et referat af et telefonmøde med klagernes opholdskommune.

Ombudsmanden bad derfor K₁ Kommune om at meddele, hvilke overvejelser udtalelsen gav kommunen anledning til, herunder i forhold til fremtidige hjemgivelsessager. (Udtalelse af 11. april 2017, j.nr. 2016-142-0014).

Følgende betegnelser er brugt til at anonymisere sagen:

P: Plejebarnet

M: Plejebarnets biologiske moder

A og B: Plejefamilien

K₁ Kommune: Kommunen, der traf afgørelse om hjemgivelsen

K₂ Kommune: Plejefamiliens opholdskommune

K₁ By: En by i K₁ Kommune

K₂ By: En by i K₂ Kommune

Sagsfremstillingen, som der henvises til i udtalelsen, gengives ikke.

Ved brev af 29. februar 2016 med bilag klagede A og B til mig over K₁ Kommunes hjemgivelse af deres plejebarn, P.

P blev født den ... i K₁ By af M. Den 16. februar 2011 fik A og B, K₂ By, plejetilladelse af K₂ Kommune, og P blev anbragt hos parret med henblik på adoption. Den biologiske moder, M, fortrød imidlertid bortadoptionen. K₁ Kommune anbragte herefter P uden samtykke i almindelig familiepleje hos A og B. Plejefamilien søgte herefter om at tvangsadoptere P, men fik afslag herpå. Den 11. september 2013 gav M sit samtykke til anbringelsen. P var herefter fortsat anbragt i almindelig familiepleje hos A og B.

Da P var knap tre år havde M sin første kontakt til datteren siden fødslen.

M besøgte i juli 2015 P hos plejefamilien i K₂ By. Efter besøget anmodede M ved brev af 20. juli 2015 K₁ Kommune om at få P hjemgivet. M udtrykte samtidig sin bekymring for, om plejefamilien drog tilstrækkelig omsorg for P.

K₂ Kommune foretog på denne baggrund et tilsynsbesøg i september 2015 hos plejefamilien i K₂ By. Kommunen vurderede, at der intet var at bemærke under besøget.

K₁ Kommune udarbejdede den 19. oktober 2015 en handleplan om hjemgivelse af P. Under et hjemmebesøg den følgende dag orienterede K₂ Kommune plejefamilien om, at det var blevet besluttet, at der skulle arbejdes hen imod en hjemgivelse. Under besøget blev det blandt andet drøftet, hvordan en tættere relation mellem P og M skulle opbygges med henblik på at lette hjemgivelsen for P.

Den 21. december 2015 oplyste K₂ Kommune plejefamilien om, at P skulle alene på ferie hos M i K₁ By i perioden 28. december 2015 til 8. januar 2016.

Den 28. december 2015 tog M til K₂ By og hentede P. De tog sammen til K₁ By samme dag. Det var herefter planen, at M skulle følge P tilbage til plejefamilien i K₂ By den 8. januar 2016.

Den 5. januar 2016 tog K₁ Kommune på hjemmebesøg hos M på baggrund af M's henvendelse. M udtrykte sin bekymring for, om plejefamilien drog tilstrækkelig omsorg for P. K₁ Kommune besluttede herefter at forlænge P's ophold hos M i K₁ By og orienterede K₂ Kommune herom ved e-mail af 6. januar 2016 efter forgæves at have forsøgt at kontakte K₂ Kommune telefonisk. K₂ Kommune

orienterede den 7. januar 2016 plejefamilien om K₁ Kommunes beslutning om at forlænge ferieopholdet.

Imidlertid kom P ikke tilbage til plejefamilien i K₂ By, idet K₁ Kommune traf afgørelse om, at hun blev hjemgivet til M under det forlængede ferieophold.

K₁ Kommune besluttede herefter den 19. januar 2016, at P og M i perioden 15. februar 2016 til 22. februar 2016 skulle til K₂ By, således at P kunne sige farvel til sin plejefamilie og børnehave. K₁ Kommune orienterede K₂ Kommune herom på et telefonmøde den 22. januar 2016. K₂ Kommune videreorienterede den 26. januar 2016 plejefamilien om K₁ Kommunes beslutning. På grund af en misforståelse af telefonmødet med K₁ Kommune orienterede K₂ Kommune plejefamilien om, at P først skulle tilbage til plejefamilien, og at hjemgivelsen skulle planlægges herefter. Den 4. februar 2016 korrigerede K₂ Kommune orienteringen over for plejefamilien om K₁ Kommunes beslutning om hjemgivelse af P. K₁ Kommune orienterede endvidere selv plejefamilien den 12. februar 2016 om kommunens begrundelse for at fremskynde hjemgivelsen af P.

Under P's og M's ophold i K₂ By i februar 2016 blev der mellem K₁ Kommune, K₂ Kommune, plejefamilien og M aftalt telefontider én gang hver 14. dag, hvor A og B kunne ringe sammen med P.

Herefter klagede A og B til mig ved brev af 29. februar 2016 med bilag. Parret klagede over hjemgivelsen af P, herunder at hjemgivelsen var sket på en meget forkert måde, hvor der ikke blev taget hensyn til barnets tarv.

På baggrund af klagen valgte jeg at iværksætte en ombudsmandsundersøgelse af sagen.

Jeg udtalte herefter:

”1. Afgrænsning af min undersøgelse

A og B har klaget til mig vedrørende K₁ Kommunes hjemgivelse af deres plejebarn, herunder at kommunen ikke havde hørt plejefamilien, før kommunen traf afgørelse om hjemgivelse, samt det forhold, at kommunen ved hjemgivelsen ikke tog fornødent hensyn til barnets tarv.

Jeg har i overensstemmelse med § 14, stk. 1, i inatsisartutlov nr. 8 af 3. december 2009 om Ombudsmanden for Inatsisartut afgrænset min undersøgelse

til at omfatte spørgsmålet om, hvorvidt K₁ Kommunes behandling af sagen i forhold til plejefamilien må anses for at være foretaget i overensstemmelse med gældende ret.

Jeg bemærker, at jeg ikke har taget stilling til, hvorvidt K₁ Kommune undersøgte den biologiske moders forhold, inden kommunen traf beslutning om, at anbringelsen i familiepleje skulle ophøre, og P skulle hjemgives.

I det følgende foretager jeg en generel beskrivelse af grundlaget for officialprincippet og kravene til en forvaltningsmyndigheds sagsoplysning. I forlængelse heraf forholder jeg mig til K₁ Kommunes sagsoplysning i forbindelse med kommunens afgørelse om hjemgivelse af P (afsnit 2). Herefter kommer jeg ind på det lovmæssige krav om indhentning af udtalelser, før en kommune træffer beslutning om, at et barn ikke længere skal være anbragt hos en plejefamilie. I forlængelse heraf forholder jeg mig til K₁ Kommunes manglende indhentning af udtalelser (afsnit 3). Efterfølgende fremkommer jeg kort med nogle bemærkninger om informationen af plejefamilien (afsnit 4), før jeg afslutter med en kort opsummering af sagen (afsnit 5).

2. Officialprincippet

2.1. Regelgrundlaget

Officialprincippet gælder på ulovbestemt grundlag som et grundlæggende princip i forvaltningsretten. Det påhviler herefter den enkelte forvaltningsmyndighed selv, eventuelt i samarbejde med andre myndigheder, at fremskaffe fornødne oplysninger til brug for myndighedens afgørelse i en foreliggende sag eller dog at foranledige, at private, navnlig parterne, medvirker til sagens oplysning, og forvaltningsmyndigheden således sørger for, at en sag er tilstrækkeligt oplyst, før myndigheden træffer afgørelse i sagen. Princippet har til formål at sikre, at forvaltningen oplyser sagen tilstrækkeligt, således at forvaltningen træffer den materielt rigtige afgørelse i en sag.

Om officialprincippet fremgår det af selvstyrets ”Vejledning om sagsbehandlingsloven” (af Grønlands Hjemmestyre, Lovkontoret, december 1994) punkt 198 bl.a., at en myndighed skal undersøge en sag så langt, som det er nødvendigt i det enkelte tilfælde for at træffe en forsvarlig afgørelse.

Hvilke oplysninger, myndigheden skal tilvejebringe for at træffe den materielt rigtige afgørelse i sagen, afhænger af den konkrete sag, jf. Karsten Revsbech m.fl., Forvaltningsret – sagsbehandling, 2014, side 145 ff.

Officialprincippet indebærer, at myndigheden har pligt til at sikre, dels at myndigheden er i besiddelse af de oplysninger, der er nødvendige for at træffe en forsvarlig afgørelse i den foreliggende sag, dels at disse oplysninger er korrekte.

Det er endvidere en forvaltningsmyndigheds pligt at sørge for, at de fornødne oplysninger tilvejebringes på den hurtigste og mest hensigtsmæssige måde. En myndighed skal således undersøge en sag så langt, som det er nødvendigt i det enkelte tilfælde for at træffe en forsvarlig afgørelse. Ved vurderingen af, hvor omfattende undersøgelser der bør foretages, indgår en række hensyn. Foruden hensynet til at nå frem til den materielt rigtige afgørelse spiller hensynet til, at afgørelsen træffes uden unødigt forsinkelse, en væsentlig rolle. Hvis der er tvivl om et væsentligt faktisk forhold, hører det med til en fyldestgørende sagsoplysning at søge denne tvivl afklaret.

Hvilke oplysninger en myndighed skal tilvejebringe i sin undersøgelse afhænger i første omgang af det retsgrundlag, som afgørelsen skal træffes efter.

2.2. Kommunens sagsoplysning

Socialudvalgsformanden i K₁ Kommune godkendte en indstilling af 13. januar 2016 om hjemgivelse af P. Indstillingen var vedlagt en socialrapport af 7. januar 2016.

På baggrund heraf forstår jeg det således, at baggrunden for K₁ Kommunes beslutning om hjemgivelse var, at A og B efter kommunens opfattelse ikke længere var egnede til at varetage opgaven som plejefamilie for P. Jeg forstår videre, at kommunen samtidig var af den opfattelse, at der hos M og P ikke forelå forhold, som kunne begrunde, at P fortsat skulle være anbragt uden for hjemmet, herunder forhold som kunne udgøre en risiko for at hjemgivelsen ville stride mod P's behov for omsorg og udvikling.

De oplysninger om plejefamilien, som fremgår af socialrapporten, er bl.a. oplysninger, som K₁ Kommune har fået af M. Dertil har kommunen hentet nogle af oplysningerne fra plejefamiliens årlige rapport for P for perioden oktober 2014 til oktober 2015.

K₁ Kommunes socialforvaltning havde i indstillingen af 13. januar 2016 til socialudvalgsformanden anført M's bemærkninger. Dette var sket, uden at forvaltningen forinden havde søgt M's bekymring over plejefamiliens vareta-

gelse af P be- eller afkræftet ved for eksempel at afvente K₂ Kommunes tilsynsbesøg hos plejefamilien. Ligeledes havde forvaltningen forelagt indstillingen uden først at afvente oplysninger fra P's børnehave, som K₁ Kommune ved e-mail af 8. januar 2016 havde bedt K₂ Kommune om at indhente. I indstillingen af 13. januar 2016 til socialudvalgsformanden anførte forvaltningen endvidere M's bemærkning om, at plejefamilien ikke sendte penge til P, uden at forvaltningen vurderede, om der var grundlag for, at plejefamilien skulle sende penge til den biologiske mor i forbindelse med P's ophold hos hende. Jeg bemærker i den forbindelse, at socialforvaltningen på tidspunktet for udarbejdelsen af indstillingen var bekendt med, at plejefamilien ikke på noget tidspunkt havde modtaget plejevederlag eller kost, lomme- og tøjpenge i forbindelse med familieplejen.

Forinden indstillingen om hjemgivelse blev forelagt socialudvalgsformanden, undersøgte socialforvaltningen ikke holdbarheden af oplysningerne.

Socialudvalget godkendte den 11. februar 2016 socialudvalgsformandens beslutning om hjemgivelse af P.

K₁ Kommunes socialforvaltning var på dette tidspunkt bekendt med, at K₂ Kommune havde foretaget et tilsynsbesøg hos plejefamilien den 8. januar 2016. Dette havde K₂ Kommune sendt rapport om til K₁ Kommune ved e-mail af 14. januar 2016. K₂ Kommunes rapport indeholder bl.a. bemærkninger til M's klagepunkter vedrørende plejefamilien. Dertil fremgår det, at K₂ Kommune gav udtryk for, at socialrapporten af 7. januar 2016, som K₁ Kommunes socialforvaltning udarbejdede, var "alt for ensidig", "at det er ønskeligt, at hjemgivelsen planlægges nøje for at opnå den bedst mulige udgang for barnet, plejeforældrene og moderen" samt udtryk for vigtigheden af at indhente oplysninger om barnet fra barnets børnehave.

K₁ Kommune var således bekendt med K₂ Kommunes rapport og bemærkninger om K₁ Kommunes socialrapport samt planlægning af hjemgivelse af P. Forvaltningen oplyste imidlertid ikke Socialudvalget om disse oplysninger i forbindelse med indstillingen om hjemgivelse af P.

K₁ Kommune oplyste således ikke sagen tilstrækkeligt i overensstemmelse med officialprincippet.

Dette finder jeg meget kritisabelt.

3. Krav om indhentning af udtalelser

3.1. Børn og unge-forordningens § 28, stk. 1

I henhold til børn og unge-forordningen skal den anbringende kommune indhente en udtalelse fra plejefamilien, inden kommunen træffer beslutning om, at barnet ikke længere skal være anbragt i familiepleje. Kommunen skal ligeledes indhente en udtalelse fra barnets opholdskommune, hvis barnet er anbragt uden for hjemkommunen.

Børn og unge-forordningens § 28, stk. 1, er affattet således:

”Inden der træffes beslutning om at en anbringelse i familiepleje skal ophøre, skal der indhentes en udtalelse fra plejefamilien. Er barnet anbragt i familiepleje uden for sin hjemkommune, skal der indhentes en udtalelse fra barnets opholdskommune.”

Indhentning af udtalelse fra plejefamilien og opholdskommunen er således et lovkrav.

Af bemærkningerne til børn og unge-forordningens § 28 fremgår det bl.a., at:

”Bestemmelserne i stk. 1 og 2 skal sikre, at plejefamilien henholdsvis døgninstitutionen bliver hørt i sagen inden barnet hjemgives. Plejefamilien/døgninstitutionen er ikke part i sagen, så derfor er det nødvendigt med en udtrykkelig hjemmel for at sikre, at de bliver hørt.

Hvis plejefamilien bor i en anden kommune skal der tillige foretages høring i denne kommune, da de vil have tilsynet med plejefamilien og derfor vil kunne bidrage til sagens oplysning og eventuelt be-/afkræfte oplysninger fra plejefamilien.”

Det daværende Familiedirektorat har udarbejdet en vejledning af december 2003 om hjælp til børn og unge. I afsnit 14.4 ”Før hjemgivelse” fremgår bl.a.:

”Ved alle anbringelser skal Kommunalbestyrelsen mindst 6 måneder før en hjemgivelse have indhentet udtalelser fra anbringelsesstedet (almindelig familiepleje, professionel familiepleje eller døgninstitution), samt have lavet eller justeret handlingsplanen for, hvordan hjemgivelsen og udslusningen skal foregå.

Har et barn eller en ung været anbragt uden for hjemmet i flere år, skal der tages højde for, at hjemslusningen skal foregå så lempeligt som muligt.”

Er anbringelsen uden for hjemmet sket med samtykke fra forældremyndighedsindehaveren, kan forældremyndighedsindehaveren til enhver tid tilbage-

kalde sit samtykke. Kommunalbestyrelsen skal herefter beslutte enten at barnet hjemgives eller, at hjemgivelse ikke skal ske, hvis det strider mod barnets behov eller udvikling, jf. børn og unge-forordningens § 29.

3.2. Kommunens manglende indhentning af udtalelser

Forinden K₁ Kommune traf beslutning om, at P ikke længere skulle være anbragt i familiepleje, skulle kommunen i overensstemmelse med de ovenfor anførte bestemmelser have indhentet en udtalelse fra plejefamilien og opholdskommunen. Jeg bemærker, at socialforvaltningen ikke gjorde opmærksom herpå i indstillingen om hjemgivelse til socialudvalgsformanden.

Som det fremgår ovenfor af afsnit 3.1 har lovgiver med henvisning til, at plejefamilien ikke er part i sagen vedrørende plejebarnet, vedtaget børn og unge-forordningens § 28, stk. 1, for at sikre, at plejefamilien bliver hørt, inden kommunen træffer beslutning om hjemgivelse af barnet. Hjemkommunen har en pligt til at indhente en udtalelse fra opholdskommunen, som skal bidrage til sagens oplysning, da det er opholdskommunen, som har tilsynet med plejefamilien, herunder tilsynet med hvordan plejefamilien varetager sin opgave.

For så vidt angår K₁ Kommunes manglende indhentning af udtalelse fra plejefamilien finder jeg, at plejefamiliens rapport for perioden oktober 2014 til oktober 2015 om P ikke kan erstatte K₁ Kommunes lovmæssige pligt til at indhente en udtalelse fra plejefamilien.

K₁ Kommune indhentede ikke en udtalelse fra hverken plejefamilien eller opholdskommunen, K₂ Kommune, i overensstemmelse med børn og unge-forordningens § 28, stk. 1, før kommunen traf beslutning om, at anbringelsen af P i familiepleje skulle ophøre.

Dette finder jeg meget kritisabelt.

4. Information af plejefamilien

Forud for at en plejefamilie kan modtage et barn i pleje, skal plejefamilien have en skriftlig tilladelse hertil gældende for det pågældende barn af plejefamiliens hjemkommune, jf. børn og unge-forordningens § 17, stk. 1, og stk. 3.

Derudover fastsættes plejefamiliens arbejdsvilkår og betaling i en plejekontrakt med kommunen, jf. børn og unge-forordningens § 21. Af plejekontrakten skal desuden fremgå de betingelser for plejeforholdet, som er aftalt mellem pleje-

familien og kommunen, jf. § 17, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 32 af 14. december 2006 om hjælp til børn og unge.

Der er ikke i lovgivningen noget krav om, at en plejefamilie skal have underretning om en kommunes beslutning om hjemgivelse af et plejebarn. Dertil er en plejefamilie ikke part i en hjemgivelsessag, hvilket også, som nævnt ovenfor i afsnit 3, er baggrunden for, at en kommune ifølge lovgivningen er pålagt særskilt at skulle indhente en udtalelse fra plejefamilien, inden kommunen træffer beslutning om, at anbringelse af et barn i familiepleje skal ophøre.

Der foreligger således ikke en retlig pligt for en kommune til at underrette en plejefamilie om kommunens beslutning om hjemgivelse udover, hvad der eventuelt måtte følge af aftaleforholdet mellem kommunen og plejefamilien.

Det er dog min opfattelse, at en kommune, i overensstemmelse med god forvaltningsskik, så vidt det er muligt, bør underrette en plejefamilie om kommunens beslutning om hjemgivelse i rimelig tid, før hjemgivelsen skal finde sted, således at plejefamilien har mulighed for at indrette sig herpå.

A og B fik en plejetilladelse den 16. februar 2011 fra deres hjemkommune, K₂ Kommune. Der er derudover ikke indgået nogen plejekontrakt eller anden aftale om betingelserne for plejeforholdet hverken mellem plejefamilien og K₂ Kommune eller mellem plejefamilien og K₁ Kommune. Der var således ikke i sagen nogen aftale om opsigelse af plejeforholdet.

Efter udarbejdelsen af handleplanen den 19. oktober 2016 arbejdede K₁ Kommune hen imod en hjemgivelse af P. Dette orienterede K₂ Kommune plejefamilien om dagen efter.

Som led i arbejdet med at skabe en tættere kontakt mellem P og den biologiske mor, M, besluttede K₁ Kommune, at P skulle på ferie ophold hos M den 28. december 2015 til den 8. januar 2016. På grund af M's klage over plejefamilien's varetagelse af P, kom P imidlertid ikke tilbage til plejefamilien som planlagt.

Som det fremgår af sagsfremstillingen godkendte socialudvalgsformanden indstillingen om hjemgivelse af P den 13. januar 2016. Socialforvaltningen blev oplyst herom den 19. januar 2016. K₁ Kommune oplyste samme dag den biologiske mor, M, herom ved en telefonopringning. Af K₁ Kommune journalnotat af samme dag fremgår det, at det fastholdes, at P skal blive hos M, og

at det er muligt, at P sammen med M kan tage til K₁ By for at tage afsked med plejefamilien.

K₁ Kommunes socialforvaltning havde den 22. januar 2016 et telefonmøde med K₂ Kommune, hvor K₂ Kommune blev orienteret om socialudvalgsformandens beslutning.

K₁ Kommune udarbejdede ikke et referat af telefonmødet. Der fremgår dog et journalnotat om mødets indhold blandt de sagsakter, som jeg har modtaget fra K₁ Kommune, ligesom der fremgår et kort referat af mødet i et journalnotat blandt de sagsakter, som jeg har modtaget fra K₂ Kommune. Trods K₂ Kommunes opfordring udarbejdede K₁ Kommune ikke et referat af mødet.

En sammenholdelse af K₁ Kommunes og K₂ Kommunes journalnotater om mødet den 22. januar 2016 viser en uoverensstemmelse mellem kommunernes opfattelse af, hvad K₁ Kommune orienterede om på telefonmødet. Således fremgår det af K₁ Kommunes journalnotat, at det med henvisning til socialudvalgsformandens beslutning om hjemgivelse foreslås, at P rejser sammen med M til K₂ By for at sige farvel til plejefamilien. Mens det udover at P skal til K₂ By for at sige farvel til plejefamilien fremgår af K₂ Kommunes journalnotat om telefonmødet, at P's daginstitutionsplads i K₂ By skal holdes åben, og at det vil blive vurderet, om hjemgivelsen vil ske til påske eller til sommer.

Da det er K₂ Kommune, som er plejefamiliens hjemkommune, er det K₂ Kommune, som videreformidler K₁ Kommunes beslutning til plejefamilien. Imidlertid videreformidler K₂ Kommune oplysningerne fra telefonmødet, sådan som K₁ Kommunes orientering blev opfattet af K₂ Kommune.

Plejefamilien var derfor fejlagtigt i den tro, at P skulle tilbage til dem, og at hjemgivelsen herefter skulle planlægges. Denne opfattelse blev først korrigeret ved en e-mail den 4. februar 2016 til plejefamilien fra K₂ Kommune, efter at K₂ Kommune på et telefonmøde samme dag med K₁ Kommune blev orienteret om, at P og M ville ankomme til K₁ By den 15. februar 2016, og at der kun ville blive tale om et besøg.

Jeg finder det i overensstemmelse med god forvaltningsskik, at der gik tre dage fra socialudvalgsformandens beslutning om hjemgivelse af P til K₁ Kommune orienterede K₂ Kommune herom.

Jeg finder det dog beklageligt, at K₁ Kommune ikke i overensstemmelse med god forvaltningsskik udarbejdede et referat af telefonmødet den 22. januar 2016.

Havde K₁ Kommune meddelt K₂ Kommune beslutningen om hjemgivelse på et skriftligt grundlag eller dog ved at fremsende et referat af telefonmødet, som K₂ Kommune opfordrede K₁ Kommune til, ville K₂ Kommune med det samme kunne have orienteret plejefamilien korrekt om K₁ Kommunes beslutning om hjemgivelse af P.

5. Sammenfatning

På baggrund af min behandling af sagen finder jeg det meget kritisabelt, at K₁ Kommune ikke oplyste sagen tilstrækkeligt i overensstemmelse med official-princippet, før kommunen traf beslutning om hjemgivelse af P.

Jeg finder det videre meget kritisabelt, at K₁ Kommune ikke indhentede en udtalelse fra henholdsvis plejefamilien og opholdskommunen i overensstemmelse med børn og unge-forordningens § 28, stk. 1, krav herom, før kommunen traf beslutning om hjemgivelse af P, ligesom socialforvaltningen ikke gjorde opmærksom på pligten hertil i indstillingen om hjemgivelse til socialudvalgsformanden.

Jeg finder det i overensstemmelse med god forvaltningsskik, at der gik tre dage fra socialudvalgsformandens beslutning om hjemgivelse af P til K₁ Kommune orienterede K₂ Kommune herom.

Jeg finder det dog beklageligt, at K₁ Kommune ikke i overensstemmelse med god forvaltningsskik udarbejdede et referat af telefonmødet den 22. januar 2016.

Jeg beder K₁ Kommune om at meddele mig, hvilke overvejelser min udtalelse giver kommunen anledning til, herunder i forhold til fremtidige hjemgivelsessager.”

Ved e-mail af 17. maj 2017 meddelte K₁ Kommune mig, at kommunen havde taget min udtalelse til efterretning.

Jeg afsluttede herefter sagen.